

วิทยานิพนธ์เรื่อง	มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ ในงานภาพยนตร์ : ศึกษากรณีลักลอบบันทึกภาพยนตร์ ในโรงภาพยนตร์
คำสำคัญ	ลิขสิทธิ์/ลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์/ลักลอบบันทึกภาพยนตร์/ โรงภาพยนตร์
นักศึกษา	นางสาววชิราภรณ์ จอมดวง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์อภัสสร จันทวิมล
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร. พินัย ฦ นคร
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2558

บทคัดย่อ

ภาพยนตร์เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 แต่ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ ในงานภาพยนตร์ก็ยังคงทวีความรุนแรงมากขึ้น เนื่องจากเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์สามารถกระทำได้ง่าย และรวดเร็ว ทำให้ผู้กระทำความผิดอาศัยเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว นั้น เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของงาน ผู้ประกอบการภาพยนตร์และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ รวมทั้งก่อให้เกิดผลกระทบเชิงเศรษฐกิจและชื่อเสียงของประเทศไทย

จากการศึกษาพบว่า ขณะนี้หลายประเทศได้ตรากฎหมายเฉพาะ (sui generis) แยกจากกฎหมายลิขสิทธิ์ เพื่อป้องกันปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ใน โรงภาพยนตร์ เช่น สหรัฐอเมริกา กำหนดให้การใช้อุปกรณ์บันทึกภาพและเสียงใน โรงภาพยนตร์เป็นความรับผิดอย่างเคร่งครัด ประเทศญี่ปุ่น กำหนดห้ามมิให้นำชื่อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์กรณีใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือบุคคลในครอบครัวมาเป็นชื่อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ และประเทศฟิลิปปินส์ กำหนดให้การใช้หรือครอบครองอุปกรณ์เพื่อบันทึก ทำสำเนา และโอนงานภาพยนตร์ในสถานที่จัดแสดงงานภาพยนตร์เป็นความผิดตามกฎหมาย

ปัจจุบัน ประเทศไทย ได้มีแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยตราพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 เพิ่มฐานความผิดและบทกำหนดโทษ

สำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ เพื่อแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ แต่การแก้ไขกฎหมายดังกล่าวยังมีข้อบกพร่องอยู่บางประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการกำหนดนิยามศัพท์คำว่า “ทำซ้ำ” หรือ “โรงภาพยนตร์” ควรแก้ไขให้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ลักษณะของการกระทำที่กำหนดให้เป็นความผิดควรแก้ไขให้มีความชัดเจนเช่นเดียวกัน อนึ่ง บทบัญญัติซึ่งกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ควรแก้ไขมิให้เกิดปัญหาในการตีความกฎหมาย สำหรับบทกำหนดโทษของการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ ควรกำหนดโทษให้สูงกว่าการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า และเพิ่มโทษกรณีกระทำความผิดซ้ำ เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวและไม่กลับไปกระทำความผิดอีก จึงสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านี้ นอกจากนี้ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ควรให้ความร่วมมือและประสานงานร่วมกันเพื่อป้องกันปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ และส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างเคร่งครัด

THESIS TITLE	LEGAL MEASURES FOR THE PROTECTION OF COPYRIGHT IN CINEMATOGRAPHIC WORKS : A STUDY OF CAMCORDING IN CINEMAS
KEYWORDS	COPYRIGHT/CINEMATOGRAPHIC WORKS/ CAMCORDING/CINEMAS
STUDENT	MISS WACHIRAPORN JOMDUANG
THESIS ASVISOR	ASSOCIATE PROFESSOR ARPHAT CHANDAVIMOL
THESIS CO-ADVISOR	ASSOCIATE PROFESSOR DR. PINAI NANAKORN
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAWS (BUSINESS LAW)
FACULTY	FACULTY OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2015

ABSTRACT

Cinematographic works are copyrightable under the Copyright Act, B.E. 2537 (1994). Despite statutory protection, infringement of cinematographic works becomes more serious when fast advanced technology is used as a means of the commission of piracy, which not only causes tremendous loss suffered by copyright owners, film makers and those involved in the film-making industry but also engenders negative impacts on national economy as well as the reputation of Thailand.

The study reveals that many countries have put in place *sui generis* legislation, in separation from copyright law, preventing camcording in cinema halls. For instance, American law makes it strictly unlawful to use any devices for recording motion pictures and sounds in the cinema while Japanese law does not allow a 'fair use' defence with respect to personal use or family use for escaping liability for copyright infringement and the law of the Philippines provides that the act of using or possessing at the cinema any devices for recording, reproducing and transmitting cinematographic works is an offence.

In Thailand, the Copyright Act, B.E. 2537 (1994) has recently been amended by the Copyright Act (No. 3), B.E. 2558 (2015), under which an offence of camcording has been inserted and the penalty for such offence has been specified with a view to suppressing

unauthorised recording of cinematographic works in the cinema. Notwithstanding, the anti-camcording provisions newly introduced have certain shortcomings. In particular, the definitions of the term “reproduction” and the term “cinema” need revision to achieve clarity. In addition, the act constituting an offence should be more clearly stated. Further, the provisions setting out powers and duties of competent officials should be revised in order to avoid difficulty in interpretation of law. Importantly, the law should impose on a person committing an act of camcording higher penalty than that to be inflicted on a person infringing copyright for commercial purposes and should impose increased penalty on a person repeatedly committing an act of camcording, so as to deter re-commission of the offence. It is thus recommended that those provisions be amended so as to remove the unpleasant deficiencies. Also, both public and private sectors and all stakeholders in the film-making industry should enter into some co-operation and co-ordination for preventing camcording and promoting effective enforcement of law currently in force.